

godt som alle Enkeltheder og Principper i det foreliggende Forslag, vil jeg søge at fatte mig i størst mulig Korthed, særlig under Hensyn til det noget fremrykkede Tidspunkt. Jeg skal indskrænke mig til at gøre nogle faa Bemærkninger om et Par enkelte Punkter, idet jeg for øvrigt i alt væsentligt vil kunne slutte mig til de Udtalelser, som blev fremsat af det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds (Thomas Larsen). Det lykkedes Telefonkommissionen af 1917, hvis foreløbige Betænkning er omdelt til alle ærede Medlemmer — og jeg gaar ud fra, at Medlemmerne har gjort sig bekendt med den —, at naa til fuldstændig Enighed med Hensyn til den fremtidige Ordning af Telefondriften her i Landet, saaledes at de hidtil bestaaende Koncessioner foreslaas fornyede paa 20 Aar, i hvilket Tidsrum Statens Overtagelse af Telefondriften paa rimelige og forsvarlige Vilkaar kan forberedes og tilrettelægges. Det er fra alle Sider indenfor Kommissionen erkendt, at baade geografiske, tekniske og samfundsmæssige Hensyn taler for, at Telefondriften, naar Forholdene tillader det, overtages af Staten; og naar man ikke allerede nu er gaaet til at anbefale Statens Overtagelse af de hidtil bestaaende private Selskaber, er Grunden, som allerede nævnt, den, at finansielle, administrative og tekniske Hensyn taler derimod. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa disse Hensyn, de er allerede nævnte af den højtærede Trafikminister og det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds; men jeg vil indskrænke mig til at fremhæve, at en Statovertagelse i dette Øjeblik efter min Formening vilde have medført, at Staten enten en Tid lang maatte være forberedt paa at drive Telefonerne med endogsaa meget betydeligt Underskud, eller ogsaa, hvis den vilde skabe Balance imellem Indtægt og Udgift, maatte den være gaaet til meget betydeligt forhøjede Telefon-takster, hvad jeg ikke tror, Publikum vilde have været overordentlig begejstret for.

Paa selve Principspørgsmaalet, Statsdrift eller privat Drift, skal jeg ikke komme nærmere ind; men som min Opfattelse vil jeg have Lov til at udtale, at saaledes som Driften af Telefonerne har været, f. Eks. ved det københavnske Telefonselskab — jeg skal i denne Forbindelse ogsaa nævne Lolland og Falster, derimod ikke Fyn, der

har haft kommunal Drift —, har det vist sig, at det private Selskab har røgtet Opgaven saa fuldt ud tilfredsstillende, at Staten efter min Formening hverken kan gøre det bedre eller billigere. Jeg tror tværtimod, at Statens Overtagelse ikke alene i dette Øjeblik, men til sin Tid vil komme til at betyde en ikke ringe Fordyrelse i Brugen af Telefonerne.

Saa er der et Spørgsmaal, der har været drøftet her, som jeg ogsaa gerne vil sige et Par Ord om, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes man skal ordne Arbejdsstridigheder mellem Selskaberne og deres Personale. De andre Partiers ærede Ordførere, særlig det ærede 22de Medlem for Hovedstaden (Friis-Skotte), har jo ret udførligt udtalt sig derom, og af hans Udtalelser forstod jeg, at hans Parti — og det gjaldt ogsaa det radikale Partis Ordfører (Ivar Berendsen) — ikke under nogen Omstændighed vilde kunne tænke sig at gaa den Vej, som det Mindretal i Kommissionen, hvortil jeg hører, har tænkt sig, nemlig at søge at skabe en Ordning, hvorved Arbejdsstridigheder kunde henføres til Afgørelse ved tvungen Voldgift. Naar jeg har været med til at tage det Standpunkt, har jeg gjort det ud fra forskellige Hensyn. Det forekommer mig nemlig, at naar man i de nye Telefonkoncessioners Post 11. har fastslaaet, at Personalet ved de forskellige Telefonselskaber fremtidig skal have Forhandlingsret og Foreningsret og være medbestemmende med Hensyn til deres Lønnings- og Arbejdsvilkaar, har man derigennem indrømmet disse Personaler, hvad rimeligt er. Jeg vil for mit personlige Vedkommende sige, at det har været mig en Tilfredsstillelse at arbejde med paa, at denne Ret blev sikret de paagældende Personaler, men naar man i Post 11. ikke har kunnet komme videre end til at foreslaa Stridigheder ordnet gennem en frivillig Voldgift, forsaavidt begge Parter er enige derom, synes jeg, at man ved denne Bestemmelse i ikke ringe Grad har stillet Selskaberne ringere end deres Personale, thi naar man i Koncessionens Post 17. fastslaar, at hvis et Selskab helt eller delvis ophører med Driften paa et større eller mindre Omraade, er Staten berettiget til at træde ind og for Selskabets Regning og Risiko at overtage Driften, forekommer det mig, at deri ligger, at en Arbejdsstandsning,